

Skønt Fuldmagtskommissionen i ingen af de ovennævnte Sager var kommet til det Resultat, at den burde nægte at anerkende de paagældende Repræsentanter eller Raadgivere under Henviſning til Statuttens Bestemmelser, følte Kommissionen det som sin Pligt, idet den forelagde sin Rapport til Efterretning for Konferencen, at understrege den Forpligtelse, der paahviler alle Medlemsstaterne med Hensyn til at udpege fuldstændige Delegationer til Arbejdskonferencen i Overensstemmelse med Statuttens Artikel 3, Stk. 3, ligesom Kommissionen følte at burde understrege, hvor afgørende vigtigt det var, at denne Forpligtelse blev opfyldt.

I denne Forbindelse henledte Fuldmagtskommissionen atter Opmærksomheden paa en Udtalelse fra Den internationale Domstol i Haag vedrørende Statuttens Artikel 3, hvori det hedder, at Forpligtelsen i Henhold til Statuttens Artikel 3, Stk. 3, ikke er en moralsk Forpligtelse. Den er en Del af Fredstraktaten og indebærer en Forpligtelse, som er bindende for Traktatens Underskrivere i deres Forhold til hinanden.

Det er derfor alle Medlemsstaternes Forpligtelse at søge Tilslutning fra de Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, som i størst Omfang repræsenterer Arbejdsgiverne og Arbejderne i vedkommende Lande, naar de udpeger Repræsentanter og Raadgivere, som ikke er Regeringsrepræsentanter ved Konferencen. En Regering, udtalte Fuldmagtskommissionen til sidst, opfylder ikke Statuttens Betingelser, hvis den gør Krav paa selv at træffe dette Valg uden den fornødne Tilslutning og paa eget Ansvar selv at afgøre de Kvalifikationer, som kræves af Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter.

Arbejdernes Repræsentant i Fuldmagtskommissionen, Léon Jouhaux, føjede hertil en Udtalelse, hvori han henstillede til Konferencen saa stærkt som muligt at rette en indtrængende Appel til Regeringerne om at drage Omsorg for, at Arbejdernes Repræsentanter udpeges uden Hensyn til politiske Overvejelser og i Overensstemmelse med de Betingelser, som Statutten kræver, nemlig fri Udfoldelse af Retten til at slutte sig sammen i Fagforeninger og Fagforbund paa national og international Basis samt med Tilslutning af den Organisation, som i størst Omfang repræsenterer Arbejdsgivere eller Arbejdere. Fuldmagtskommissionen kunde herefter — for første Gang i mange Aar — forelægge en enstemmigt vedtagen Rapport for Plenarforsamlingen.

Ved Forelæggelsen af Fuldmagtskommissionens Rapport udtalte Kommissionens Formand, Departementschef Koch, at Fuldmagtskommissionen, saaledes som Konferencens Medlemmer vilde have set, enstemmigt var kommet til det Resultat, at der ikke var blevet tilvejebragt saadanne Bevisligheder, som var tilstrækkelige til at henstille til Konferencen at annullere nogen af de Fuldmagter, mod hvilke der var nedlagt Indsigelse. Samtidig havde Fuldmagtskommissionen dog i sin Konklusion henledt Opmærksomheden paa Medlemmernes Forpligtelse til at udpege Delegationerne i Overensstemmelse med Statuttens Indledning og dens Artikel 3, Stk. 3.

Efter at have takket de to andre Medlemmer af Fuldmagtskommissionen for den hjertelige Samarbejdsaand, i hvilken Kommissionen havde naaet til det foreliggende Resultat, henstillede Formanden til Plenarforsamlingen at tage den enstemmige Rapport til Efterretning.

Den kinesiske Regeringsrepræsentant Pao og den kinesiske Arbejderrepræsentant An havde derefter Ordet for nogle Bemærkninger i Tilslutning til det foran